

pijana, kaj takšen se vračšaš k očetu, — k županu?“ In solza je starcu zalesketala v očesu. Hkrati je pa tudi župan zvedel, pričem da je: Pepetu je klobuk zdrsnil raz lice, in režeč obraz, osteklenele oči, zevajoča usta so molčé govorila, da je šel Brlin-

pripraviti spodoben pogreb. — Županu Brlinecu so se solze očetovskega užaljenja premenile v srčno žalost za sina in niso mogle na dan.

„Moj Pepe, moj ljubi, o Pepe moj ljubi!“ drugega ni izgovarjal.

Jeronček je klical:

„Ata, doma smo! Pridi z nami, ata!“ Pepina je pa kar otrpnila, da ni mogla z voza; tudi mala Marija se je oglašala.

Samo Lucijeta je molčala; pa ljudje govore, da je molčala tudi poslej, — ker je morala.

Še tisti večer je baje poudarjala svoje pravice do Pepetove dedščine v odpovednem pismu.

„Da“, zavrnil jo je stari Jeronim. „Pepetov del — petak — tebi, vse drugo pa njegovima otrokoma in njih materi. Tako ostane. Sedaj pa več ne odneham: nikoli več se ne bomo pričkali o tem.“

* * *

„A, a, a! Hkrati sta se ženila, pa je oče pokopal sina. Pet let se nista videla, pet let ne govore, a, a, a! Kaj takega pa še ne!“ Tako so ugibali Slivjani v dan pogreba. Gospod vikarij pa je pel s tresočim glasom za pokojnikom: „Misere mei Deus!“

Lucijeti, ki se ni udeležila pogreba, marveč stala s hčerko v naročju pri oknu, se je zdelo, da veljajo te besede — nji . . .

Stari Brlinec je stal ob grobu potrtno na duhu in telesu. Kaj je storila trma njegova in sinova! Ali je bilo tega treba?

Pri kopi.

Risal J. Grohar.

čev Pepe z doma in se ni nikdar več vrnil — živ.

Radovedni Slivjani, ki so se bili nepozvani nabrali pred županovo hišo, nategnili so obraze; plašnejši so zbežali; pametnejši pa so pristopili, zakaj krščanska dolžnost jim je velevala, rajnemu županovemu sinu